

KUDÜS'TE BİR TAŞ OLMAK

Haydi Bismillah! Bir cuma sabahına daha. Her gün ışıdığında Kadim Şehir Kudüs'e bakarak uyanmak gibisi yok. Kuşların cıvıldaması, Zeytindağı'ndan yayılan mis gibi tarifsiz bir koku ve Kubbet'üs-Sahra'nın göz alıcı parıltısı...

Hele şu ezan sesi ne güzel bir çağrı insanoğlu için.

Haydin namaza, dirilişe, kıyama...

Haydin kurtuluşa, huzura, esenliğe...

Bir de peygamberler diyarı Kudüs'ten yayılınca gökyüzüne, bir başka geliyor yüreğine insanın, umutla hüzün bir arada.

Binlerce insan, çoluk çocuk kilometrelerce uzaktan hatta başka şehirlerden akın akın geliyorlar, bu kutlu davete icabet etmeye.

Aaa! Lafa daldım, kendimi tanıtmayı unuttum. Ben kim miyim? Ben nasibinde Davud'un elinde Calut'a karşı atılan taş olmak değil de Zeytindağı'ndan hasretle Kudüs'e bakan bir taşım. Tabii isyan etmiyorum. Maazallah insanların önünde eğildikleri değersiz bir putun ya da şu işgalci Siyonistlerin yaptığı ayırım duvarının bir parçası da olabilirdim. Böyle düşününce çok şükür beni yaratanın beni uygun gördüğü yere diyorum. Ama en azından Gazze'de olup, Büyük Dönüş Yürüyüşleri'nde işgale karşı kıyama kalkmış Filistinli bir gencin elinde zalime atılan bir taş da olabilirdim, hayalinden de kendimi alamıyorum. Ne de güzel olurdu, süzüle süzüle tekbirlerle alınlarının tam ortasına. Ahhh! Hayali bile bir başka güzel.

Ooo ben hayallerime dalmışken zaman epey ilerlemiş bile. İşte uzaktan bir otobüs daha yaklaşıyor. Tahmin edeyim yine davasına sadık Hz. Muhammed'in neferleri, Osmanlının torunları gelmiştir. İşgalciler Türkiye'den gelenleri sevmezler. Siyonistlerin gözünde her biri bir Ömer, bir Selahaddin, bir Yavuz, bir Kanuni ve bir Abdülhamid'dir. Hatta Ulu Hakanın Kudüs için: "Ben bir karış dahi olsa vatan toprağını satmam, zira bu vatan bana değil milletime aittir. Bu topraklar kanla alınmıştır, kanla verilir!" sözü bile Siyonistlerin onları sevmemesi için yeterli bir sebep.

Ve evet doğru tahmin etmişim. İşte karşımızda, işgalcilerin korkulu rüyası ay yıldızlı bayrakları ile...

- Muhammed! Muhammed! Oğlum koşma, nereye gidiyorsun, bekle bizi!

Ama ama bu çocuk bana doğru mu koşuyor?

- Anne biliyor musun, burayı hiç unutmadım. Bir bu dağdan, bir de Tekbir Dağı'ndan Kudüs'e bakmak çok hoşuma gitmişti.

Heyy! Dur. Ne yapıyorsun? Bırak beni çocuk.

-İşte buldum seni. Bismillah, Allahu ekber. Ne de güzelsin benim mis kokulu taşım. Tamda rüyamda gördüğüm gibisin. Anne bu taş Hz. Davud'un taşı mıdır?

Ah be çocuk! Keşke öyle olsaydım.

- Neden olmasın oğlum.

- Anne bu taşı alabilir miyim? Benim olabilir mi, tıpkı rüyamdaki taşta benziyor. Hani aynı Davud (as.) gibi bende taş atmıştım ya, bir zalimin alınının tam ortasına. Lütfen anne, alabilir miyim?

- Oğlum her taş yerinde kıymetlidir. Belki de bu taş buradan rabbini tesbih ediyordur.

Tabi ki tesbih ediyorum. Sadece tesbih etmekle kalmıyor nelere de şahit oluyorum bir bilseniz. Hatta ilk defa bu kadar küçük ellere sahip bir çocuğun, bu kadar büyük rüyalar gördüğüne şahit oluyorum.

Hadi bakalım çocuk, beni şimdi yavaşça yere hayallerimin diyarına bırakıver.

-Haklısın anne, hiç böyle düşünmemiştim. Onu eve götürmem doğru olmaz. Ama en azından Kudüs'ü onunla dolaşsam.

- Tamam, otelimiz buraya çok yakın olduğu için izin veriyorum ama Türkiye' ye dönmeden önce mutlaka seninle buraya gelelim ve taşı yerine bırakalım benim güzel yürekli oğlum.

- Eveet sevgili taşım, sana ne isim vermeliyim acaba. Biliyor musun, sen aynı Hanzala'ya benziyorsun. Sen de aynı onun gibi suskunsun ve aynı zamanda onun gibi olaylara şahitlik ediyorsun. Onu öldürdüler. Onun sessiz direnişini, bu şekilde durdurup unutturmak istediler. Ama ben unuttum ve unutturmayacağım da bu yüzden sana Hanzala adını vereceğim.

Çocuğu hayran bir şekilde dinliyordum. Ne de güzel konuşuyordu. Bana bir isim bile vermişti, "Hanzala". Bu ismi severim çünkü Hanzala, Filistin'in verdiği özgürlük mücadelesinin bir sembolüdür. Kendime de bu yüzden yakın hissedirim. Neden mi? Ben de bu özgürlük mücadelesinin bir sembolüyüm de ondan. Hatta sapanda öyledir. Taşla ayrılmaz bir ikilidir. Çünkü burada zalime karşı tek silah sapan ve taşır. Evet, bu önemli bilgiyi size aktarıdığımı göre bende bu küçüğe bir isim bulabilirim. O da benim sapanım olsun benim sapanıma da " Allah'ın evi Mescid-i Aksa esirken ben nasıl bir ev edinebilirim." diyerek 20 yılını çadırda geçiren o muhteşem komutan Kudüs'ün Fatih, Selahaddin Eyyubi'nin adını vereceğim. Evet çocuk senin adın da bundan sonra Selahaddin.

Selahaddin'im ve ben ardından takip ettiğimiz kabileyle beraber Mescid-i Aksa'ya doğru yürüyorduk, cuma namazına gidecektik. Bu sırada Selahaddin'im ağzında bir ezgi mırıldanıyordu. Bu ezgiyi Türkiye'den gelen diğer kabilelerden de işitmişim.

Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde / Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu

Varıp eşiğine alnımı koydum / Sanki büyük bir nehir çağlıyordu

Şimdi kimsecikler varmaz yanıma / Mü'minden yoksunum tek ve tenhayım

Ahh! Kalbim çok hızlı atmaya başladı. Yoksa o meşhur Şam Kapısına mı gelmiştik. Diğer taşların ihtişamla anlattığı ve birçok şehide şahitlik eden o kapı. Selahaddin'ime baktığımda onda da gözle görülür bir heyecan fark ettim, hatta kalbinin atışını elinden hissedebiliyordum. Tam rehberin söylediklerine kulak kesilecektim ki büyük bir arbede yaşandı. Neydi o! Silah sesi miydi? Ortalık bir anda kalabalıklaştı.

Havada tekbirler yankılanıyor, bir annenin feryadı kulağında çınılıyordu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan annesi Selahaddin'im elini sıkıca kavrayıp kendine çekti.

Rehber Şam Kapısı'ndan bizi hızlıca geçirirken oradaki taşların şöyle dediğini işittim:

“Peçesini açmadığı için sokak ortasında vurulan bu kız da Siyonizm'in bir kurbanı oldu. Bu kutsal topraklardan bir şehidemiz daha cennete uçtu.”

Olayları daha yeni yeni kavramaya başlamıştım. Zeytindağı'ndayken kendimi de her şeye şahit zannedirdim. Burada olmak, bu olaylara şahit olmak ve hiçbir şey yapamamak, ne kadar da üzücüymüş meğer. Mescid-i Aksa'yı yakından göreceğ olmanın verdiği mutluluğun yerini şimdi derin bir hüznü kaplamıştı. Selahaddin'im de bu olaylar karşısında çok üzölmüştü. Öfke ve hüznü dolu büyük bir kalabalıkla yol almaya başladık. Daha Harem-i Şerif'e ayak basmadan Nazır kapısında Siyonistlerin bize geri dönmemizi söylediklerini duydum. Hayır, hayır. Tabi ki de öyle bir şey yapmadık. Geri dönmek bizim gibi mücahit ruhlu kişilere yakışır mı hiç. Bir taraftan gençler Harem-i Şerif'e girmek için işgalcilere karşı direnirken, içeriye girmesi yasaklanan murabıtlar ise ellerinde Kuran, dillerinde tekbirlerle Siyonistlere korku salıyorlardı. Bu sırada Mescid-i Aksa'dan elleri ve gözleri bağlanmış, bir sürü genç ile ufacık çocukları çıkarmaya başladılar. Haksız yere çıkarılmaları bir yana, savunmasız olan çocuklar işgalciler tarafından acımasızca darp ediliyor, çocuklar direniyor, tekbirler getiriyor, bunu duyan askerlerse daha fazla şiddet uyguluyordu. Yaşlı, kadın, çocuk demeden vuruyorlardı. Bu insanlığa sığmayan görüntü karşısında adeta şaşkınlık yaşıyordum. Selahaddin'im de benden farkı yoktu. Ağlayarak annesine döndü.

- Anne bir şeyler yapmamız lazım. Görüyorsun değil mi, çocuklara nasıl davranıyorlar? Onlara böyle vuramazlar. Onları böyle götüremezler. Anne bir şeyler söyleyelim götürmesinler kardeşlerimi. Bunlarda hiç vicdan yok mu?

Annesinin çaresiz bakışları arasında Selahaddin'im beni büyük bir sinirle iyice kavramıştı. Bense rabbime sessiz bir yakarış içerisindeydim. Ya Rabbim! Sen onlara Hz. Davud'un cesaretini, Hz. Süleyman'ın gücünü ve imkânını ver, sen onları bu zulümden kurtar. Gördüklerime inanmak, yaşanan bu olaylara şahitlik etmek istemiyordum. Şimdi ise bir anne çocuğunu askerlerin elinden almaya çalışıyordu ama askerler onu yerlerde acımasızca sürüklüyorlardı. Çocuk annesine yapılan muameleyi görünce daha fazla direnmeye başladı. Babası da işgalcilerin elinde, elleri kelepçelenmiş bir halde sürüklenerek götürülüyordu. Artık daha fazla duramıyor ama bir şey de yapamıyordum. Selahaddin'im de beni avucunda öyle bir sıkıyordu ki sanki o da artık bu olanlara seyirci kalmak istemiyordu. Beni duyamayacağını bile bile ona seslendim.

Selahaddin'im hadi at beni, at ki bu eller, bu sokaklar, bu kutlu şehir bizim için şahitlik etsin. At ki bu direnen gençlere umut olalım, yanlarında bizim gibi kardeşleri olduğunu gösterelim.

Birden işgalcilerin elindeki çocuk, kurtulup annesine doğru koşmaya başladı. Tam annesinin kucağına varacakken askerlerden biri çocuğu ayaklarından vurunca bu hem benim için hem de Selahaddin'im için bardağı taşıran son damla oldu. Selahaddin'im elini havaya kaldırdı, o an semaları şahit kıldı.

Ve zaman durdu. “Ya Allah!” diye bir ses işittim o zaman duyan kulakları şahit kıldı. Hadi at beni, dedim. Hadi at da bu taşı da sana şahit kıl. Ellerini bir sapan gibi gerdi ve beni fırlattı. Siyonist askerin alnının tam ortasına. Aynı hayalimdeki gibi. Ben yerde ona isabet etmenin sevincini yaşarken işgalcinin Selahaddin’ime doğru yürüdüğünü gördüm. Ortalık daha da fazla karışmıştı. Çünkü işgalci taşı Selahaddin’imin attığını görmüştü. İşgalcinin Selahaddin’imi kolundan tuttuğunu gördüm. Selahaddin’im sinirli bir şekilde bağırmaya başladı.

- Senden korkmuyorum tamam mı? Allah’tan başka kimseden korkmuyorum. Anlıyor musun? Yeter artık, bu zulüm bitsin...

İşgalciler Türkiye’den gelen kafilenin etrafını sarmıştı. Kafilenin başındaki rehber de bir yandan onlarla konuşuyordu. Uzun çabalar sonucunda kabile Selahaddin’imi de işgalcilerin ellerinden alarak gitmek için harekete geçti. Ben ise hala orda, beni attığı yerde duruyordum. Ortalık hala durulmamıştı. Vurulan çocuğu soruyorsanız eğer ne durumda olduğunu bilmiyorum. Sadece onu ve babasını buradan götürdüklerini gördüm. Tekrar Selahaddin’ime baktığımda annesi Selahaddin’imin elinden tutmuş hızla bu kargaşadan uzaklaşmaya çalışıyordu. Ama birden oda ne?

- Muhammed, Oğlum, dur! Nereye gidiyorsun? Muhammed!

Selahaddin’im bana doğru koştu ve beni hızlıca yerden alarak çantasına attı. Beni unutmamıştı aynı söylediği gibi...

..... 10 yıl sonra

Haydi Bismillah! Bir cuma sabahına daha. Beni hemen unutmadınız değil mi? Unutanlar için kendimi hemen hatırlatayım. Ben kim miyim? Ben nasibinde Davud’un elinde Calut’a karşı atılan taş olmak değil de... Ahh! Tabi ki de şaka yapıyorum. O 10 yıl önceydi. Ben Hanzala. Ve bugün bu isimle tam 10 yaşıma girdim. 10 yıldır her cuma, güneş benim için bir başka doğuyor. Gelen kabilelerden inen her çocuk bana Selahaddin’imi hatırlatıyor. Ah, Selahaddin’im! Nasıl da farklı bir çocuktun. İçinizden Selahaddin’imin beni buraya nasıl getirdiğini merak edenler vardır. Tabi ki düşündüğünüz gibi Selahaddin’im getirmedi. Öyleyse sizi daha fazla meraklandırmadan buraya nasıl geldiğimi anlatayım. O gün o kadar çok olaylar yaşandı ki Selahaddin’im ve kafilesi apar topar Türkiye’ye geri gönderildi. Selahaddin’imin beni işgalcinin alnının tamda ortasına atmasından dolayı o ve kafilesi ceza aldılar. 10 yıl Kudüs’e girişleri yasaklandı. Çok üzüldünüz değil mi? Tabi her şey o kadar da üzücü değildi. O kargaşada Selahaddin’im beni çantasında unutmuştu. Eve döndüğünde çantasında beni görünce eline aldı ve bana bir söz verdi.

“ Sevgili taşım, Hanzalam, bizi bütün bu yaşananlara şahit kılan Rabbime yemin olsun ki bu haksız işgali ve zulmü dünyaya duyurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Biz eğer zulme karşı birleşip dirilmezsek, Kudüs’ün özgürlüğü sadece ezgilerde kalacak. Sana verdiğim sözü de unutmadım ve seni bir şekilde yuvana ulaştıracağım.” dedi. Beni en kısa zamanda yuvama -Zeytindağı- bir arkadaşıyla geri gönderdi. 10 yıldır neredeyse aralıksız onun arkadaşları Kudüs’e gelir. Mutlaka bana gelip ”Sana

arkadaşının selamı var.” deyip bir de üstüne benimle fotoğraf çekinmeden geri gitmezler. Ama o kadar taşın arasından beni nasıl ayırt edebildiklerini merak ettiniz değil mi?

Selahaddin'im beni arkadaşı ile göndermeden önce üzerime Hanzala'nın resmini çizmişti. Bu sayede arkadaşları beni diğer taşlardan kolaylıkla ayırt edebiliyorlardı.

Bu arada size çok güzel bir haberim var. Kudüs'ün tam anlamıyla özgürlüğüne çok az kaldı. Büyük Dönüş Yürüyüşleri Kudüs'te ve diğer ülkelerde aralıksız bir şekilde yapılmaya başlandığından beri işgalcilerin gücü kesildi. Tabii bu yürüyüşlerin yapılmasında Selahaddin'im büyük bir payı var. Ayrım duvarları da Filistinli gençler tarafından yıkılmaya başlandı bile. Ey yüce Allah'ım! Beni nelere şahit kıldın. Her zorluğun ardından bir kolaylık varmış gerçekten.

Yine çok konuştum galiba. Bu da ne? Uzaktan sayamayacağım kadar otobüs geliyor. Kudüs yavaş yavaş işgalcilerden temizlenmeye başlayınca gelenlerin sayısı daha da artmıştı ama hiç bu kadar çok otobüsü bir arada görmemiştim. Aman Allah'ım! Otobüslerden onlarca, hayır yüzlerce sayamayacağım kadar genç ellerinde ay yıldızlı bayraklar ve dillerinde tekbirle inmeye başladılar.

İşte heyecanla beklediğim an. Bir genç daha bana doğru Selahaddin'im selamını vermeye geliyor. Ne kadar da heybetli . Bastığında yerin titrediğini hissedebiliyorum. Ve işte geldi ve bana doğru uzandı.

- Selam Hanzala'm.

Aleyküm selam ama bana sadece Hanzala diyebilirsin. Hanzala'm diyemezsin. Çünkü ben Selahaddin'im Hanzala'sıyım.

- Bismillah, Allahu ekber.

Bu söz ne kadar da tanıdık ve neden bu kadar heyecanlandım ki. Yoksa sen, sen benim Selahaddin'im misin? Bizi kavuşturan Rabbime hamdolsun. Selahaddin'im, sevgili arkadaşım, beni duymanı ne çok isterdim, sana anlatacağım o kadar çok şey oldu ki.

- Sevgili taşım, kıyama kalkma sebebim Hanzalam. Seni, Kudüs'ü ne kadar çok özledim bir bilsen. Bu ayrılık hiç bitmeyecek gibi geldi. Ben, Rabbime verdiğim sözümü tuttum. Zalimin zulmünü dünyaya haykırdım. İştmeyen kulak, görmeyen göz kalmadı. Artık özgürlük güneşi Filistin için doğuyor. Şimdi kaldığımız yerden, başladığımız işi tamamlayalım mı? Kudüs artık özgür olduğuna göre yüzünü de dönme vaktin geldi. Şimdi bir daha asla sırtını Müslümanlara dönmeden, benimle birlikte tekbirlerle Zeytindağı'ndan Özgür Kudüs'e doğru yürümeye var mısın?

“...Öyle taşlar vardır ki, bağrından nehirler çağlar.

Öyleleri de vardır ki, Allah korkusundan parçalanıp aşağılara yuvarlanırlar...”

(Bakara,2/74)

ADI SOYADI: Şerife Meryem Taşdemir

OKUL: Alanya Fen ve Sosyal Bil. Proje İmam Hatip Lisesi